

พระวชิรวิชิต
พนักงานอัยการ (ระดับที่ ๒)
พุทธศักราช ๒๔๘๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล
คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์
(ตามประกาศกระทรวงมหาดไทย
ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๘๔)
ข้าพเจ้าที่พอควร
เจ้าพระยาบรมมหา
พล.อ. เจ้าพระยาพิชัยนทรโยธิน
ตราไว้เมื่อวันที่ ๑๑ เมษายน พุทธศักราช ๒๔๘๐
เป็นปีที่ ๘ ในรัชกาลที่ ๘

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า สมควรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติพนักงานอัยการ พุทธศักราช ๒๔๗๘
จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดย
คำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ตั้งต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า "พระราชบัญญัติ
พนักงานอัยการ (ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช ๒๔๗๘"

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันประกาศใน
ราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความมาตรา ๑๕ ข้อ ๓ แห่ง
พระราชบัญญัติพนักงานอัยการ พุทธศักราช ๒๔๗๘ และ
ให้ใช้ความตั้งต่อไปนี้แทน

"(๓) ในคดีแพ่งหรืออาญาซึ่งเจ้าพนักงานถูกฟ้องใน
เรื่องการที่ได้กระทำไปตามหน้าที่ที่ดี หรือในคดีแพ่งหรือ
อาญาที่ราษฎรผู้หนึ่งผู้ใดถูกฟ้องใน เรื่องการที่ได้กระทำตาม
คำสั่ง ของเจ้าพนักงานซึ่งได้สั่งการโดยชอบ ด้วยกฎหมาย
หรือ เข้าร่วมกับ เจ้าพนักงาน กระทำการในหน้าที่ราชการที่ดี
เมื่อเห็นสมควรพนักงานอัยการจะรับแก้คดีต่างก็ได้"

มาตรา ๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยมีหน้าที่
รักษาการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ
(ตามมติคณะรัฐมนตรี)

พิบูลสงคราม
รัฐมนตรี

พระราชบัญญัติพนักงานอัยการ พุทธศักราช ๒๔๘๐ มาตรา ๗
ข้อ ๑ ซึ่งพระ ราชบัญญัติฉบับนี้ให้ยกเลิกความ
ที่

“(๒) ในคดีแพ่งหรืออาญาซึ่งศาลฎีกาออกฟ้องใน
คดีที่ได้อำนาจไปตามหน้าที่ราชการ เมื่อเห็นสมควรพนักงานอัยการจะรับ
แก้คดีต่างก็ได้”